

Arrest

nr. 149 679 van 14 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2015 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kreeg op 1 maart 2009 en op 22 oktober 2010 bevelen betekend om het grondgebied te verlaten.

1.2. De partner van verzoekster diende op 13 november 2014 te Antwerpen een schriftelijke verklaring in van wettelijke samenwoning.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 10 maart 2015 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster stelde hiertegen een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid die aanleiding gaf tot het schorsingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 17 maart 2015 (RvV 17 maart 2015, nr. 141 169).

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen trof op 11 maart 2015 een beslissing tot weigering van vermelding van de in punt 1.2 aangehaalde wettelijke samenwoning.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 6 juli 2015 wederom een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw(1),

naam: L.(...)

voornaam: S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan inreisverbod van 6 jaar dat haar betekend werd op 10.03.2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 01.03.2009 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 06.03.2009 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 24.09.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 11.08.2010. Deze beslissing is op 22.10.2010 aan betekend met een bevel om uiterlijk op 21.11.2010 het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft op 19.12.2009 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 24.04.2015. Deze beslissing is op 28.04.2015 aan betekend.

Op 13.11.2014 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met de Marokkaanse onderdaan A.(...) A.(...), die zelf legaal verblijf in België bekwam op basis van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan. Betrokkene diende daarop een aanvraag tot gezinsherenging in op basis van art 10 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd 06.03.2015 afgesloten met bijlage 15ter aangezien betrokkene helemaal niet voldeed aan de voorwaarden van voornoemd artikel. De bijlage 15ter werd op 6.07.2015 aan betrokkene betekend. Op 11.03.2015 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen op 05.03.2015, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Betrokkene doet hiertegen beroep in op 13.04.2015, dit beroep heeft echter geen opschortende werking.

De weigering van registratie van een wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien verbleef betrokkene van 09.12.2014 tot 13.03.2015 in de gevangenis uit hoofde van een veroordeling van 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 10.03.2015 werd aan betrokkene wegens deze veroordeling een inreisverbod van 6 jaar betekend. Het tegen de bijlage 13 sexies ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Marokko wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.
In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...) P.(...) W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van de politie van Antwerpen...
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge
de betrokkene, L.(...), S.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die onder andere gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid, zodat bij een eventuele vernietiging van dit bevel opnieuw een bevel om het grondgebied zou moeten worden getroffen. Het beroep zou verzoekster bijgevolg geen enkel nut kunnen opleveren. De verwerende partij werpt tevens op dat het om een herhaald bevel zou gaan aangezien aan verzoeker reeds eerder, met name op 17 juli 2014, een bevel werd betekend dat op dezelfde rechtsgrond was gebaseerd.

2.3. De Raad wijst er echter op dat verzoekster in haar middelen de schending aanvoert van een aantal bepalingen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt en ondanks het feit dat het in casu een herhaald bevel zou betreffen, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst

dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Aan verzoekster werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van het grondgebied.

Verzoekster werd van haar vrijheid beroofd met het oog op repatriëring van 6 juli 2015. Zij verblijft momenteel in het gesloten centrum van Brugge (een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 Vreemdelingenwet).

Verzoekster maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Aldus dient te worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen, waardoor het rechtsmiddel haar effectiviteit zou verliezen.

Aan het uiterst dringend karakter is derhalve voldaan (artikel 39/82, §4 Vreemdelingenwet)”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 juli 2015 van haar vrijheid werd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge. Uit informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld blijkt dat de repatriëring van verzoekster op 20 juli 2015 om 17.30 u in het vooruitzicht werd gesteld. Omwille van de overbrenging naar Brugge en de nakende repatriëring is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, zoals verzoekster terecht aanvoert, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in zes onderscheiden middelen de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 8, 62, 74/13 en 74/14, §3, 3° en 4° van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar middelen het volgende:

Eerste middel:

“1. Door de bevoegde overheid werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, deels op basis van een gebonden bevoegdheid (artikel 7, eerste alinea, 1° en 12° Vreemdelingenwet) en deels op basis van een discretionaire bevoegdheid (artikel 7, eerste alinea, 3° Vreemdelingenwet).

In alle omstandigheden dient de bevoegde overheid rekening te houden met de concrete elementen van een dossier, in het bijzonder met het privé-, gezins- en familielevens van de verzoekende partij.

Dit geldt in het bijzonder, gelet op de hiërarchie des rechtsnormen.

Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familielevens in hoofde van verzoekster dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen zoals artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privélevens of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting in het feitenrelaas, waaruit het familie- en gezinslevens blijkt tussen mevrouw L.(...) en haar partner met een duurzaam verblijfsrecht (supra, feitenrelaas). Beide hebben een relatie sinds eind april 2013, wonen samen sinds juni 2014 en legden een verklaring van wettelijke samenwoning af op 13 november 2014 (supra, feitenrelaas). Sindsdien zijn beide partners steeds samen gebleven. Om deze reden werd verzoekster op 6 juli opnieuw aangetroffen in hun gezamenlijke woonplaats terwijl dit nochtans een "onverwacht" moment was (supra, feitenrelaas). In de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2015, werd bovendien bevestigd door de verwerende partij dat verzoekster zich kan beroepen op artikel 8 EVRM:

- "Betrokkene heeft familie in België"

- "Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privélevens in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privélevens."

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinslevens moet in casu zodoende worden aangenomen.

De beslissing van 11 maart 2015 van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen tot weigering van de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning is niet dienstig om het tegendeel te bewijzen.

Op 13 april 2015 werd de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen gedagvaard voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank om voor recht te verklaren dat deze beslissing moet worden vernietigd en dat verplicht melding moet worden gemaakt van de samenwoning in het Rijksregister door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen (stuk 9).

De verzoekende partij verzet zich derhalve stellig tegen deze eenzijdige beoordeling door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen.

Tussen partijen werd in onderling overleg een conclusiekalender afgesproken en geakteerd door de Rechtbank van Eerste Aanleg (stuk 10: beschikking 747, §2 Ger.W.).

Concreet werden volgende data afgesproken, rekening houdende met de gerechtelijke achterstand:

- Voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand: uiterlijk 23 juni 2015

- Voor verzoekster en haar partner: uiterlijk 23 september 2015
- Voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand: uiterlijk 23 november 2015

De rechtsdag werd vastgesteld op 15 februari 2016 voor de AF4 Kamer.

Pas bij een onpartijdig en onafhankelijk oordeel van de rechtbank, kan worden geoordeeld dat de relatie tussen verzoekster en haar partner niet zou gericht zijn op een duurzame levensgemeenschap.

De feiten en voorgebrachte stukken maken het tegendeel aannemelijk.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

5. Een nauwkeurig onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met alle omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis heeft of moest hebben, werd niet uitgevoerd. Een correcte belangenafweging werd niet gemaakt.

A/

Met de lopende procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen wordt kennelijk geen rekening gehouden. Men spreekt enkel maar over de "weigering van registratie", zonder rekenschap te houden met de aangewende rechtsmiddelen door verzoekster en haar partner. Nochtans werd reeds gedagvaard op 13 april 2015 en kan de verwerende partij onmogelijk onwetend zijn over deze procedure.

Minstens dient de verwerende partij zich hiervan te vergewissen als zij van oordeel is om verzoekster wederom een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met opsluiting.

B/

Evenmin wordt er rekening mee gehouden dat de persoonlijke verschijning vereist is voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank op de pleitzitting van 15 februari 2016.

Aangezien de relatie tussen verzoekster en haar partner ter discussie staat (een uiterst persoonlijke kwestie), dient zijzelf de mogelijkheid te worden geboden in persoon aanwezig te zijn op het moment van de zitting. Enkel op die manier kan de rechtbank ten volle worden voorgelicht. De procedure voorloopt immers zoals in kort geding (artikel 1253ter/4, §2, eerste lid, 6° Ger.W.), hetgeen impliceert dat de procedure in hoofdzaak mondeling verloopt.

Dit onderstreept het belang van de zitting op duidelijke wijze.

Slechts door de aanwezigheid van verzoeker kan worden voldaan aan artikel 6 EVRM en de rechten van verdediging.

Uit artikel 6.1 E.V.R.M. vloeit voort dat aan de procespartijen de mogelijkheid wordt geboden om tegenspraak te voeren omtrent elk stuk of elk betoog dat van aard is het oordeel van de rechter te beïnvloeden. Dit beginsel is van toepassing op procedures in kort geding bij de civiele rechter, zoals de procedure waarin verzoeker betrokken is (Cass. 14 januari 2005, Arr.Cass, 2005, afl. 1, 77).

Door de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank, wordt hierom consequent geëist dat beide partners aanwezig zijn op de zitting. De voorzitter stelt directe vragen aan de partners. De aanwezigheid van de partners beïnvloedt het oordeel van de rechter.

C/

Voorts wordt met de vaststelling dat verzoekster wederom werd aangetroffen in hun gezamenlijke woonplaats kennelijk niet overwogen door de verwerende partij.

Nochtans is dit "onverwacht huisbezoek" wederom een duidelijke indicatie inzake het waarachtig karakter van de relatie van verzoekster en haar partner. Waarom zou zij anders bij hem inwonen?

De partner van verzoekster is bovendien als enige persoon ingeschreven op het adres (stuk 11: samenstelling van gezin).

D/

De onzorgvuldigheid van de verwerende partij wordt helemaal schrijnend wanneer men zelfs stelt dat een inreisverbod van zes jaar werd opgelegd op 10 maart 2015, terwijl dit een inreisverbod betreft van drie jaar...

E/

Door de verwerende partij wordt kennelijk, zonder verdere uitleg of enig merkbaar onderzoek, gesteld dat verzoekster verbleef in de gevangenis en zij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van

Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met een uitstel van 9 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM, dient in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds. Er dient sprake te zijn van een rechtvaardig evenwicht tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens anderzijds, en van een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang.

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij;
- de vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde, zoals in casu het geval is, volstaat dus niet. Het moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door een bevel om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van een termijn, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar partner.

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar partner enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets).

Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

De toetsing van de meest relevante "Boultif-criteria" levert reeds volgende vaststellingen op:

- De aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken

De bestreden beslissing maakt louter melding van de veroordeling van verzoekster door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 11 december 2013 wegens een inbreuk op de drugswetgeving. Er werd geen enkele aandacht besteed aan de effectieve feiten en omstandigheden. De gemachtigde van de Staatssecretaris beperkt zich enkel tot de loutere weergave van de veroordeling, zonder in concreto te (kunnen) wijzen op de aard, de ernst en de omstandigheden van de feiten. Men stelt automatisch dat "gezien het winstgevend karakter" er een "ernstig en actueel gevaar zou bestaan voor een nieuwe schending van de openbare orde".

Verzoekster is ervan overtuigd dat geen nauwkeurig onderzoek werd verricht naar de aard en de ernst van inbreuk, dewelke wordt ingeroepen om de terugwijzingsmaatregel te verantwoorden. Wat precies de aard en de ernst van de feiten betreft, werd niet naar genoeg van recht onderzocht.

De bevoegde overheid had nochtans kunnen vaststellen:

- Dat uit het vonnis blijkt dat mevrouw L.(...) werd beticht om op 29 september 2013 drugs te hebben verkocht in een café. Dit vonnis werd gevelde bij verstek, waardoor er geen tegenspraak werd gevoerd.
- Dat mevrouw L.(...) stelde tijdens haar ondervraging dat zij niet in het café werkte en niet betrokken is bij drugshandel. Hoewel dit laatste niet werd weerhouden door de correctionele rechtbank op de dag van 29 september 2013, stelde rechtbank wel: "De elementen in het strafdossier laten niet toe te besluiten dat beklaagden gedurende een langere periode vanuit het café drugs hebben verkocht zodat de incriminatieperiode in de dagvaarding terecht beperkt is tot de dag van de controle en de

vaststellingen" (pagina 4). Enkel op 29 september 2013 heeft mevrouw L.(...) zich schuldig gemaakt aan de betichting.

- Dat mevrouw L.(...) werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 9 maanden met uitstel voor een termijn van vijf jaar. Zij werd daarnaast veroordeeld tot een geldboete van 1.000,00 euro, waarvan 900,00 euro met uitstel voor een termijn van drie jaar. Mevrouw L.(...) heeft er alle belang bij niet te vervallen in recidive.

Een loutere verwijzing naar een veroordeling kan daarom niet beschouwd worden als afdoende beoordeling inzake de aard en de ernst der feitelijkeheden.

- De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien
De potentiële schending van de openbare orde door het gedrag van verzoekster wordt door de bevoegde overheid rechtstreeks afgeleid uit de strafrechtelijke veroordeling van 11 december 2013, zonder verder commentaar.

Verzoekster wil de feiten waartoe de veroordeling heeft aanleiding gegeven niet minimaliseren, maar wel de automatische gevolgtrekking dat deze veroordeling zou impliceren dat er sprake is van een "ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde".

De feiten waartoe het vonnis van 11 december 2013 aanleiding gaf, dateren van 29 september 2013, Mevrouw L.(...) had een blanco strafblad.

Ook na de veroordeling deden er zich geen nieuwe feiten voor, hetgeen het beste bewijs vormt dat mevrouw L.(...) geen "ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde" betekent. Zij werd pas in detentie genomen op 8 december 2014 waardoor zij moet worden geacht hier alle gelegenheden toe te hebben gehad.

Minstens moet worden vastgesteld dat de bevoegde overheid met deze feitelijke gegevens (de verstreken tijdsduur sinds de inbreuk en het gedrag van mevrouw L.(...) sindsdien) geen rekening heeft gehouden in de belangenafweging. Er werd klaarblijkelijk enkel rekening gehouden met de strafrechtelijke veroordeling en niet met bovenvermelde en minstens even relevante gegevens. De bevoegde overheid is verplicht met deze gegevens rekening te houden in de belangenafweging.

- De tijdsduur van het verblijf in het gastland

Mevrouw L. verblijft reeds enige tijd in België. Zij kwam naar België in maart 2013 en keerde enkel kortstondig terug naar Spanje voor de aanvraag van haar reispaspoort.

Verzoekster hield met andere woorden hoofdzakelijk verblijf te België sedert haar aankomst in het Rijk, ondertussen twee jaar geleden.

De bevoegde overheid diende hiervan op de hoogte te zijn (stuk 4 en 5: processen-verbaal van verhoor van 26 februari 2015).

- De vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie

Deze vraag dient duidelijk negatief beoordeeld te worden. De veroordeling van mevrouw L.(...) dateert van 11 december 2013, terwijl zij en haar partner een relatie onderhouden sinds eind april 2013.

Uit bovenstaande vaststellingen, gebaseerd op de Boultif-criteria, blijkt dat geen correcte en concrete billijke afweging werd gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar partner enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets).

CONCLUSIE:

Een nauwkeurig onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met alle omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis heeft of moest hebben, werd duidelijk niet uitgevoerd. Een correcte belangenafweging werd niet gemaakt.

Bovenstaande vaststellingen nopen tot de duidelijke conclusie dat bovenstaande wetsbepalingen werden geschonden, in het bijzonder artikel 6 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 7 Handvest en artikel 5 Terugkeerrichtlijn.

6. Gelet op deze vaststellingen, dient bovendien een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissing (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans).

Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

Dit is klaarblijkelijk niet het geval.

De onwettigheid van een genomen beslissing moet bijgevolg worden vastgesteld indien een feitelijke onjuistheid een beslissende invloed heeft gehad of tenminste kan hebben gehad op de genomen beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 190.880, nv Azuur; RvS 22 januari 2006, nr. 102.732, Loyen). Het

kan immers onmogelijk worden voorgehouden dat dit een loutere vergissing zou betreffen, zonder invloed op de inhoud van de genomen beslissingen.

Op zijn minst blijkt dat dit tenminste een invloed "kan hebben gehad" (conform bovenvermelde rechtspraak) op de genomen beslissing door de verwerende partij.

Voorts vereist de materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die ten rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433, Hendrickx).

Er moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Uw Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325, Pieteraerens).

Dit laatste is klaarduidelijk evenmin het geval.

In eenzelfde zin blijkt dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn doordat de bestreden beslissing gestoeld is op meerdere foutieve vaststellingen.

De bestreden beslissing is, gelet op bovenstaande uiteenzetting, derhalve manifest onwettig."

Tweede middel:

"1. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen in het licht van bovenvermelde bepalingen.

Voor de (theoretische) uiteenzettingen inzake bovenvermelde wetsbepalingen verwijst verzoekster naar bovenstaand middel dewelke zij hier integraal herhaalt.

In het bijzonder benadrukt de verzoekende partij dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familieleven in hoofde van verzoekster dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen zoals artikel 8 EVRM.

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710), Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden opgelegd om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn gelet op de hiërarchie der rechtsnormen (zoals artikel 8 EVRM);

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3. Verzoekster herinnert er vervolgens aan dat de bevoegde overheid gehouden is om, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor verzoekster in staat wordt gesteld de motieven van de belangen afweging te kennen. Bovendien geldt er in casu een uitgebreidere motiveringsplicht gezien de discretionaire bevoegdheid en de vaststelling dat de bevoegde overheid de meest ingrijpende maatregel neemt voor verzoekster (supra). Door deze motiveringsverplichting kan verzoekster nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de motivering gebrekkig is en niet voldoet:

- Op welke wijze werd er rekening gehouden met de lopende procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank?

- Op welke wijze werd er rekening gehouden met de noodzakelijke persoonlijke verschijning van verzoekster voor deze rechtbank?

- Op welke wijze werd er rekening gehouden met de ondubbelzinnige vaststelling dat verzoekster andermaal werd aangetroffen op haar woonplaats samen met haar partner?

- Op welke wijze werd er rekening gehouden met de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster, in het bijzonder gelet op de "Boultif-criteria"?

Essentiële motieven ontbreken in de motivering van de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden, waardoor verzoekster niet in staat te begrijpen op welke wijze met deze gegevens werd rekening gehouden,

Aan het doel van de formele motiveringsplicht is niet voldaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan bovendien niet worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij een concrete afweging van haar individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.

Essentiële motieven ontbreken in de motivering van de bestreden beslissing.

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

Verzoekster kan niet nagaan op welke wijze deze belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend.

De bevoegde overheid diende ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens,

De gegeven motivering stelt verzoekster niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

5. De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

Derde middel:

"1. Uiterst ondergeschikt, brengt verzoekster een derde middel voor indien zou worden geoordeeld dat geen schending moet worden weerhouden van bovenstaande wetsbepalingen.

Door de bevoegde overheid werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden"

Verzoekster merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten "kan" geven indien de vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Het dient daarbij te gaan om een toekomstige schending van de openbare orde aangezien deze bepaling ervan spreekt de openbare orde "te kunnen schaden" en niet heeft geschaad.

De toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is louter en allen gestoeld op de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster zonder verdere motivering.

Een strafrechtelijke veroordeling kan voor de rechtmatige toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet enkel worden weerhouden voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden (RvV 31 oktober 2014, nr. 132.657).

De loutere vaststelling van een strafrechtelijke veroordeling volstaat dus niet.

2. Minstens moet worden vastgesteld dat de bevoegde overheid met de feitelijke gegevens geen rekening heeft gehouden in de beoordeling of mevrouw L.(...) door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In de motieven van de bestreden beslissing wordt enkel rekening gehouden met de strafrechtelijke veroordeling en niet met de relevante gegevens.

De feiten waartoe het vonnis van 11 december 2013 aanleiding gaf, dateren van 29 september 2013. Mevrouw L.(...) had een blanco strafblad.

Ook na de veroordeling deden er zich geen nieuwe feiten voor, hetgeen het beste bewijs vormt dat mevrouw L.(...) geen "ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde" betekent. Zij werd pas in detentie genomen op 8 december 2014 waardoor zij moet worden geacht hier alle gelegenheden toe te hebben gehad.

Een zorgvuldig bestuur is gehouden met deze feitelijke gegevens rekening te houden alvorens zij besluit tot de bestreden beslissing. Dit laatste heeft zij kennelijk nagelaten.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

Vierde middel:

"1. Door de bevoegde overheid werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, deels op basis van een gebonden bevoegdheid (artikel 1, eerste alinea, 1° en 12° Vreemdelingenwet) en deels op basis van een discretionaire bevoegdheid (artikel 1, eerste alinea, 3° Vreemdelingenwet).

In totaal worden drie wetsbepalingen aangehaald door de verwerende partij op basis van artikel 7, eerste alinea Vreemdelingenwet:

- 1°: "wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten";
- 3°: "wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden";
- 12°: "wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is".

Artikel 8 Vreemdelingenwet stelt evenwel:

Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.

Dit wetsartikel stelt expliciet dat het "de bepaling van artikel 7" moet worden vermeldt "die werd toegepast". Deze rechtsregel spreekt niet van "bepalingen".

Het volledige wetsartikel is opgesteld in het enkelvoud.

Indien de wetgever ervoor zou willen kiezen dat meerdere bepalingen van artikel 7 Vreemdelingenwet kunnen gecombineerd worden binnen een en dezelfde administratieve beslissing, zou dit wetsartikel dit mogelijk moeten maken wat niet het geval is, integendeel.

Een bevel om het grondgebied te verlaten kan enkel maar één bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet vermelden.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 8 Vreemdelingenwet."

Vijfde middel:

"1. Aan verzoekster werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

"REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN"

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten". De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

In casu wordt door de bevoegde overheid verwezen naar artikel 74/14, §3, 3° en 4° Vreemdelingenwet: § 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

De verwerende partij vermeldt volgende motivering:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan inreisverbod van 6 jaar dat haar betekend werd op 10.03.2015."

2. In alle omstandigheden dient de bevoegde overheid rekening te houden met de concrete elementen van een dossier, in het bijzonder met het privé-, gezins- en familielevens van de verzoekende partij.

Dit geldt in het bijzonder, gelet op de hiërarchie des rechtsnormen.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familielevens in hoofde van verzoekster dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen zoals artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting in het feitenrelaas, waaruit het familie- en gezinsleven blijkt tussen mevrouw L.(...) en haar partner met een duurzaam verblijfsrecht (supra, feitenrelaas). Beide hebben een relatie sinds eind april 2013, wonen samen sinds juni 2014 en legden een verklaring van wettelijke samenwoning af op 13 november 2014 (supra, feitenrelaas). Sindsdien zijn beide partners steeds samen gebleven. Om deze reden werd verzoekster op 6 juli opnieuw aangetroffen in hun gezamenlijke woonplaats terwijl dit nochtans een "onverwacht" moment was (supra, feitenrelaas).

In de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2015, werd bovendien bevestigd door de verwerende partij dat verzoekster zich kan beroepen op artikel 8 EVRM:

- "Betrokkene heeft familie in België"

- "Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven."

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

De beslissing van 11 maart 2015 van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen tot weigering van de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning is niet dienstig om het tegendeel te bewijzen.

Op 13 april 2015 werd de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen gedagvaard voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank om voor recht te verklaren dat deze beslissing moet worden vernietigd en dat verplicht melding moet worden gemaakt van de samenwoning in het Rijksregister door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen (stuk 9).

De verzoekende partij verzet zich derhalve stellig tegen deze eenzijdige beoordeling door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen.

Tussen partijen werd in onderling overleg een conclusiekalender afgesproken en geakteerd door de Rechtbank van Eerste Aanleg (stuk 10: beschikking 747, §2 Ger.W.).

Concreet werden volgende data afgesproken, rekening houdende met de gerechtelijke achterstand:

- Voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand: uiterlijk 23 juni 2015

- Voor verzoekster en haar partner: uiterlijk 23 september 2015

- Voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand: uiterlijk 23 november 2015

De rechtsdag werd vastgesteld op 15 februari 2016 voor de AF4 Kamer.

Pas bij een onpartijdig en onafhankelijk oordeel van de rechtbank, kan worden geoordeeld dat de relatie tussen verzoekster en haar partner niet zou gericht zijn op een duurzame levensgemeenschap.

De feiten en voorgebrachte stukken maken het tegendeel aannemelijk.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

5. Een nauwkeurig onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met alle omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis heeft of moest hebben, werd niet uitgevoerd. Een correcte belangenafweging werd niet gemaakt.

A/

Met de lopende procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen wordt kennelijk geen rekening gehouden. Men spreekt enkel maar over de "weigering van registratie", zonder rekenschap te houden met de aangewende rechtsmiddelen door verzoekster en haar partner. Nochtans werd reeds gedagvaard op 13 april 2015 en kan de verwerende partij onmogelijk onwetend zijn over deze procedure.

Minstens dient de verwerende partij zich hiervan te vergewissen als zij van oordeel is om verzoekster wederom een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met opsluiting.

B/

Evenmin wordt er rekening mee gehouden dat de persoonlijke verschijning vereist is voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank op de pleitzitting van 15 februari 2016.

Aangezien de relatie tussen verzoekster en haar partner ter discussie staat (een uiterst persoonlijke kwestie), dient zijzelf de mogelijkheid te worden geboden in persoon aanwezig te zijn op het moment van de zitting. Enkel op die manier kan de rechtbank ten voile worden voorgelicht. De procedure voorloopt immers zoals in kort geding (artikel 1253ter/4, §2, eerste lid, 6° Ger.W.), hetgeen impliceert dat de procedure in hoofdzaak mondeling verloopt.

Dit onderstreept het belang van de zitting op duidelijke wijze.

Slechts door de aanwezigheid van verzoeker kan worden voldaan aan artikel 6 EVRM en de rechten van verdediging.

Uit artikel 6.1 E.V.R.M, vloeit voort dat aan de procespartijen de mogelijkheid wordt geboden om tegenspraak te voeren omtrent elk stuk of elk betoog dat van aard is het oordeel van de rechter te beïnvloeden. Dit beginsel is van toepassing op procedures in kort geding bij de civiele rechter, zoals de procedure waarin verzoeker betrokken is (Cass. 14 januari 2005, Arr.Cass. 2005, afl. 1, 77).

Door de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank, wordt hierom consequent geëist dat beide partners aanwezig zijn op de zitting. De voorzitter stelt directe vragen aan de partners. De aanwezigheid van de partners beïnvloedt het oordeel van de rechter.

C/

Voorts wordt met de vaststelling dat verzoekster wederom werd aangetroffen in hun gezamenlijke woonplaats kennelijk niet overwogen door de verwerende partij.

Nochtans is dit "onverwacht huisbezoek" wederom een duidelijke indicatie inzake het waarachtig karakter van de relatie van verzoekster en haar partner. Waarom zou zij anders bij hem inwonen?

De partner van verzoekster is bovendien als enige persoon ingeschreven op het adres (stuk 11: samenstelling van gezin).

D/

De onzorgvuldigheid van de verwerende partij wordt helemaal schrijnend wanneer men zelfs stelt dat een inreisverbod van zes jaar werd opgelegd op 10 maart 2015, terwijl dit een inreisverbod betreft van drie jaar...

E/

Door de verwerende partij wordt kennelijk, zonder verdere uitleg of enig merkbaar onderzoek, gesteld dat verzoekster verbleef in de gevangenis en zij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met een uitstel van 9 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM, dient in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vevat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds. Er dient sprake te zijn van een rechtvaardig evenwicht tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens anderzijds, en van een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang.

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij;
- de vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde, zoals in casu het geval is, volstaat dus niet. Het moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door een bevel om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van een termijn, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar partner.

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar partner enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets).

Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

De toetsing van de meest relevante "Boultif-criteria" levert reeds volgende vaststellingen op:

- De aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken

De bestreden beslissing maakt louter melding van de veroordeling van verzoekster door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 11 december 2013 wegens een inbreuk op de drugswetgeving. Er werd geen enkele aandacht besteed aan de effectieve feiten en omstandigheden. De gemachtigde van de Staatssecretaris beperkt zich enkel tot de loutere weergave van de veroordeling, zonder in concreto te (kunnen) wijzen op de aard, de ernst en de omstandigheden van de feiten. Men stelt automatisch dat "gezien het winstgevend karakter" er een "ernstig en actueel gevaar zou bestaan voor een nieuwe schending van de openbare orde".

Verzoekster is ervan overtuigd dat geen nauwkeurig onderzoek werd verricht naar de aard en de ernst van inbreuk, dewelke wordt ingeroepen om de terugwijzingsmaatregel te verantwoorden. Wat precies de aard en de ernst van de feiten betreft, werd niet naar genoeg van recht onderzocht.

De bevoegde overheid had nochtans kunnen vaststellen:

- Dat uit het vonnis blijkt dat mevrouw L.(...) werd beticht om op 29 september 2013 drugs te hebben verkocht in een café. Dit vonnis werd gevelde bij verstek, waardoor er geen tegenspraak werd gevoerd.

- Dat mevrouw L.(...) stelde tijdens haar ondervraging dat zij niet in het café werkte en niet betrokken is bij drugshandel. Hoewel dit laatste niet werd weerhouden door de correctionele rechtbank op de dag van 29 september 2013, stelde rechtbank wel: "De elementen in het strafdossier laten niet toe te besluiten dat beklaagden gedurende een langere periode vanuit het café drugs hebben verkocht zodat de incriminatieperiode in de dagvaarding terecht beperkt is tot de dag van de controle en de vaststellingen" (pagina 4). Enkel op 29 september 2013 heeft mevrouw L.(...) zich schuldig gemaakt aan de betichting.

- Dat mevrouw L.(...) werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 9 maanden met uitstel voor een termijn van vijf jaar. Zij werd daarnaast veroordeeld tot een geldboete van 1.000,00 euro, waarvan 900,00 euro met uitstel voor een termijn van drie jaar. Mevrouw L.(...) heeft er alle belang bij niet te vervallen in recidive.

Een loutere verwijzing naar een veroordeling kan daarom niet beschouwd worden als afdoende beoordeling inzake de aard en de ernst der feitelijkeheden.

- De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien

De potentiële schending van de openbare orde door het gedrag van verzoekster wordt door de bevoegde overheid rechtstreeks afgeleid uit de strafrechtelijke veroordeling van 11 december 2013, zonder verder commentaar.

Verzoekster wil de feiten waartoe de veroordeling heeft aanleiding gegeven niet minimaliseren, maar wel de automatische gevolgtrekking dat deze veroordeling zou impliceren dat er sprake is van een "ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde".

De feiten waartoe het vonnis van 11 december 2013 aanleiding gaf, dateren van 29 september 2013. Mevrouw L.(...) had een blanco strafblad.

Ook na de veroordeling deden er zich geen nieuwe feiten voor, hetgeen het beste bewijs vormt dat mevrouw L.(...) geen "ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde" betekent. Zij werd pas in detentie genomen op 8 december 2014 waardoor zij moet worden geacht hier alle gelegenheden toe te hebben gehad.

Minstens moet worden vastgesteld dat de bevoegde overheid met deze feitelijke gegevens (de verstreken tijdsduur sinds de inbreuk en het gedrag van mevrouw L.(...) sindsdien) geen rekening heeft gehouden in de belangenafweging. Er werd klaarblijkelijk enkel rekening gehouden met de strafrechtelijke veroordeling en niet met bovenvermelde en minstens even relevante gegevens. De bevoegde overheid is verplicht met deze gegevens rekening te houden in de belangenafweging.

- De tijdsduur van het verblijf in het gastland

Mevrouw L. verblijft reeds enige tijd in België. Zij kwam naar België in maart 2013 en keerde enkel kortstondig terug naar Spanje voor de aanvraag van haar reispaspoort.

Verzoekster hield met andere woorden hoofdzakelijk verblijf te België sedert haar aankomst in het Rijk, ondertussen twee jaar geleden.

De bevoegde overheid diende hiervan op de hoogte te zijn (stuk 4 en 5: processen-verbaal van verhoor van 26 februari 2015).

- De vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie

Deze vraag dient duidelijk negatief beoordeeld te worden. De veroordeling van mevrouw L.(...) dateert van 11 december 2013, terwijl zij en haar partner een relatie onderhouden sinds eind april 2013.

Uit bovenstaande vaststellingen, gebaseerd op de Boultif-criteria, blijkt dat geen correcte en concrete billijke afweging werd gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar partner enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets).

CONCLUSIE: Bovenstaande vaststellingen nopen tot de duidelijke conclusie dat bovenstaande wetsbepalingen werden geschonden, in het bijzonder artikel 6 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 7 Handvest en artikel 5 Terugkeerrichtlijn.

6. Gelet op deze vaststellingen, dient bovendien een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissing (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans).

Het bestuur moet daarbij rekeninghouden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

Dit is klaarblijkelijk niet het geval.

De onwettigheid van een genomen beslissing moet bijgevolg worden vastgesteld indien een feitelijke onjuistheid een beslissende invloed heeft gehad of tenminste kan hebben gehad op de genomen beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 190.880, nv Azuur; RvS 22 januari 2006, nr. 102.732, Loyen). Het kan immers onmogelijk worden voorgehouden dat dit een loutere vergissing zou betreffen, zonder invloed op de inhoud van de genomen beslissingen.

Op zijn minst blijkt dat dit tenminste een invloed "kan hebben gehad" (conform bovenvermelde rechtspraak) op de genomen beslissing door de verwerende partij.

Voorts vereist de materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433, Hendrickx).

Er moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Uw Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325, Pieteraerens),

Dit laatste is klaarduidelijk evenmin het geval.

In eenzelfde zin blijkt dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn doordat de bestreden beslissing gestoeld is op meerdere foutieve vaststellingen.

De bestreden beslissing is, gelet op bovenstaande uiteenzetting, derhalve manifest onwettig.

Zesde middel:

"1. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen In het licht van bovenvermelde bepalingen.

Voor de (theoretische) uiteenzettingen inzake de wetsbepalingen verwijst verzoekster naar bovenstaand middel dewelke zij hier integraal herhaalt.

In het bijzonder wijst de verzoekende partij erop dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familieleven in hoofde van verzoekster dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen zoals artikel 8 EVRM.

2. Aan verzoekster werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

"REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN"

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten". De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied

te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

In casu wordt door de bevoegde overheid verwezen naar artikel 74/14, §3, 3° en 4° Vreemdelingenwet: § 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

De verwerende partij vermeldt volgende motivering:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugsfeiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan inreisverbod van 6 jaar dat haar betekend werd op 10.03.2015."

Indien een vreemdeling zich derhalve zou bevinden in een situatie zoals voorzien in artikel 74/14, §3, 3° en 4° Vreemdelingenwet, kan de Dienst Vreemdelingenzaken afwijken van de algemene regel dat een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Indien de bevoegde zou beslissen deze wetsbepaling toe te passen (hetgeen een discretionaire bevoegdheid is), staat zij voor een tweede keuze. De termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten dient, conform artikel 74/14, §3, 3° in fine Vreemdelingenwet, te worden vastgesteld op een termijn van minder dan zeven dagen, dan wel geen enkele termijn:

"In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

De discretionaire bevoegdheid van de bevoegde overheid is bijgevolg tweeledig:

- Men kan toepassing maken van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet;

- En, zo ja, kan men een termijn van minder dan zeven dagen, dan wel geen enkele termijn bepalen.

3. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden opgelegd om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn gelet op de hiërarchie der rechtsnormen;

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

4. Verzoekster herinnert er vervolgens aan dat de bevoegde overheid gehouden is om, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor verzoekster in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen. Bovendien geldt er in casu een uitgebreidere motiveringsplicht gezien de discretionaire bevoegdheid en de vaststelling dat de bevoegde overheid de meest ingrijpende maatregel neemt voor verzoekster (supra). Door deze motiveringsverplichting kan verzoekster nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de motivering gebrekkig is en niet voldoet:

- Op welke wijze werd er rekening gehouden met de lopende procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank?

- Op welke wijze werd er rekening gehouden met de noodzakelijke persoonlijke verschijning van verzoekster voor deze rechtbank?

- Op welke wijze werd er rekening gehouden met de ondubbelzinnige vaststelling dat verzoekster andermaal werd aangetroffen op haar woonplaats samen met haar partner?

- Op welke wijze werd er rekening gehouden met de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster, in het bijzonder gelet op de "Boultif-criteria"?

Essentiële motieven ontbreken in de motivering van de bestreden beslissing zodat verzoekster kan begrijpen op basis van welke motieven de dubbele keuze tot zowel het afwijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van 0 dagen werd besloten.

Een afdoende motivering is niet voorhanden, waardoor verzoekster niet in staat te begrijpen op welke wijze met deze gegevens werd rekening gehouden.

Aan het doel van de formele motiveringsplicht is niet voldaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan bovendien niet worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij een concrete afweging van haar Individuele belangen en, omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.

Essentiële motieven ontbreken in de motivering van de bestreden beslissing.

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

Verzoekster kan niet nagaan op welke wijze deze belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend.

De bevoegde overheid diende ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De gegeven motivering stelt verzoekster niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

5. De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een afschrift toe van de arbeidsovereenkomst van haar partner, van de processen-verbaal inzake schijnsamenwoning, een aantal foto's, kerstkaartjes en Facebookberichten van beide partners, het ontvangstbewijs van de verklaring van wettelijke samenwoning van 13 november 2014, een gevangenisfiche van verzoekster, de dagvaarding van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen met de kennisgeving van de beschikking op basis van artikel 747 Ger.W. en een samenstelling van gezin van 30 maart 2015.

3.3.2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de zes aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk besproken.

3.3.2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

3.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.3.2.7. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...)”

3.3.2.8. Het door verzoekster in haar vierde middel geschonden geachte artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Verzoekster kan onmogelijk worden gevolgd waar zij aanvoert dat een bevel om het grondgebied te verlaten slechts één bepaling uit artikel 7 van de vreemdelingenwet zou mogen vermelden. Louter uit het gebruik van de enkelvoudsvorm in deze wetsbepaling kan niet worden besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris, indien hij van mening is dat de betrokkene ressorteert onder meerdere van de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen, deze niet zou mogen vermelden in het bevel om het grondgebied te verlaten. Er moet in elk geval minstens één van de opgesomde bepalingen worden vermeld. De Raad merkt trouwens op dat verzoekster niet betwist dat zij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, niet betwist dat zij veroordeeld is wegens druggerelateerde feiten en evenmin betwist dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. De concrete feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die aanleiding gaven tot de verwijderingsmaatregel blijven bijgevolg overeind. Verzoekster poneert echter in hoofdzaak in haar eerste en vijfde middel dat geen rekening zou zijn gehouden met haar privé- of gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en waarmee krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

3.3.2.9. Verzoekster merkt zelf op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, zodat zij zich niet langer dienstig kan beroepen op de bepaling van deze richtlijn. Er dient te worden opgemerkt dat de schending van een richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, *Jur.*, 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, *Jur.*, 1974, 1337).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Zoals verzoekster terecht stelt in haar middel is de beoordeling van de vraag of er sprake is van een gezinsleven een feitenkwestie. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie, wat een feitenkwestie is, zoals verzoekster terecht aangeeft.

3.3.2.11. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de verklaring van wettelijke samenwoning die haar partner op 13 november 2014 had ingediend om het reëel karakter van haar gezinsleven aannemelijk te maken. Blijkens de bijlagen bij het verzoekschrift weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen immers melding te maken van deze samenwoning. Hoewel verzoekster het tegendeel beweert, vormt dit element een contra-indicatie inzake het bestaan van een

werkelijk gezinsleven. Het gegeven dat zij tegen deze weigeringsbeslissing beroep heeft ingesteld bij de Familierechtbank betekent niet dat haar verklaring van wettelijke samenwoning niet louter gericht zou zijn op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en evenmin dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Bovendien toont verzoekster niet aan dat het instellen van deze vordering een effect zou hebben op de wettigheid van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Tenslotte merkt de Raad op dat in de beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met deze procedure. In de beslissing wordt immers het volgende overwogen: *“Op 11.03.2015 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen op 05.03.2015, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Betrokkene doet hiertegen beroep in op 13.04.2015, dit beroep heeft echter geen opschortende werking.”*

3.3.2.12. Verzoekster beweert dat haar persoonlijke verschijning vereist zou zijn op de pleitzitting van de Familierechtbank van Antwerpen op 15 februari 2016, maar zij toont niet aan op grond van welk wetsartikel deze persoonlijke verschijning verplicht zou zijn. De Raad stipt aan dat de vorderingen die betrekking hebben op de weigering van wettelijke samenwoning zoals bedoeld in artikel 1476^{quater}, vijfde lid, van het Burgerlijk Wetboek, niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. De bewering van verzoekster dat de voorzitter van de Familierechtbank in Antwerpen de persoonlijke verschijning zou eisen, hoewel de wet dit niet voorschrijft, wordt niet in het minst gestaafd. Verzoekster maakt trouwens niet aannemelijk dat haar belangen niet op voldoende wijze zouden kunnen worden behartigd door haar raadsman. Uit deze elementen kan in elk geval geen schending van het recht op een eerlijk proces worden afgeleid zoals bedoeld in artikel 6 van het EVRM.

3.3.2.13. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij poneert dat in de beslissing geen rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven. In de beslissing wordt immers verwezen naar de hierboven reeds uitvoerig besproken *“verklaring van wettelijke samenwoning met de Marokkaanse onderdaan A.(...) A.(...), die zelf legaal verblijf in België bekam op basis van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan”*. In de beslissing wordt tevens aangehaald dat de *“aanvraag tot gezinshereniging (...) werd 06.03.2015 afgesloten met bijlage 15ter aangezien betrokkene helemaal niet voldeed aan de voorwaarden van voornoemd artikel. De bijlage 15ter werd op 6.07.2015 aan betrokkene betekend. (...) De weigering van registratie van een wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”* Het element dat verzoekster de facto zou inwonen bij haar partner wordt in de beslissing nergens betwist. Het feit dat zij sedert juni 2014 zouden samenwonen en dat verzoekster bij haar partner werd aangetroffen vormt, zoals verzoekster terecht stelt een indicatie van het waarachtig karakter van hun relatie, maar vormt hiervan geen doorslaggevend bewijs. Zelfs indien op basis van het geheel van de informatie en de stukken die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift heeft gevoegd zou worden aangenomen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven, kan hieruit niet automatisch worden afgeleid dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging zou uitmaken in verzoeksters recht op gezinsleven.

3.3.2.14. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands). In casu is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan in casu sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de ‘fair balance’-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is

er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingdom). In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

3.3.2.15. Het belang van de overheid bestaat erin om de openbare orde te waarborgen. De bestreden beslissing biedt wel degelijk een voordeel aan de overheid omdat verzoekster kennelijk niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt en de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127 708). Deze belangen wegen ruimschoots op tegen het belang van verzoekster om haar concubinaatsverhouding in illegaal verblijf verder te zetten. Bijkomend dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk hoeft te leiden tot een definitieve verwijdering van verzoekster. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging indien de Familierechtbank de ambtenaar van de burgerlijke stand zou verplichten om tot registratie van de wettelijke samenwoning over te gaan. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.3.2.16. De Raad merkt terloops op dat de onzorgvuldigheid die verzoekster meent te lezen in de bestreden beslissing inzake de duur van het inreisverbod te wijten is aan de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) van 10 maart 2015 waarin zowel een inreisverbod voor een duur van 3 jaar als een inreisverbod voor een duur van 6 jaar worden vermeld. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verwerende partij dat het een inreisverbod voor de duur van 3 jaar betreft. Deze onduidelijkheid heeft echter geen enkele invloed op de geldigheid van onderhavige beslissing waarbij de duur van het inreisverbod volstrekt irrelevant is.

3.3.2.17. De Raad merkt verder op dat de uitgebreide kritiek van verzoekster in haar eerste en derde middel op het gebrek aan een concrete belangenafweging in het licht van de ‘Boultif-criteria’ wanneer een verwijderingsmaatregel wordt genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt weliswaar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag opgegeven en wordt gesteld dat *“(b)etrokkene (...) zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor zij op 11.12.2013 door de Correctionnelle Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 9 maanden”*, doch de Raad merkt op dat de vermelding van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”* ruimschoots volstaan om de bestreden beslissing op afdoende wijze te kunnen schragen. In zoverre in het middel kritiek wordt uitgeoefend op het motief dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, is deze kritiek gericht tegen een overtollig motief. Zelfs al zou die terecht zijn, dan nog zou die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228 963). De raadsman van verzoekster kan trouwens niet worden bijgetreden waar hij ter terechtzitting stelt dat de beslissing identiek zou zijn aan deze die op 10 maart 2015 werd genomen en die door de Raad werd geschorst (zie punt 1.3) aangezien de huidige verwijderingsmaatregel niet enkel gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, maar ook op artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet.

3.3.2.18. In haar tweede middel betoogt verzoekster dat de motivering van de beslissing niet afdoende zou zijn en zij beweert dat de motieven op bepaalde punten gebrekkig zou zijn. Zo beweert zij dat geen rekening zou zijn gehouden met de procedure voor de Familierechtbank te Antwerpen en haar noodzakelijke persoonlijke verschijning aldaar, met het feit dat zij op de woonplaats van haar partner werd aangetroffen en met de zogenaamde ‘Boultif-criteria’. De Raad verwijst naar wat hierboven werd

gesteld met betrekking tot deze elementen en stipt aan dat verzoekster niet concreet aanduidt welke impact deze gegevens zouden hebben op de uitkomst van de bestreden beslissing.

3.3.2.19. In haar vijfde middel voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 74/14, §3, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.3.2.20. Verzoekster betwist noch weerlegt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de termijnen die haar werden toegekend in het kader van eerdere verwijderingsbeslissingen (zie punt 1.1). In de beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Op 01.03.2009 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 06.03.2009 het grondgebied te verlaten.*

Betrokkene heeft op 24.09.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 11.08.2010. Deze beslissing is op 22.10.2010 aan betekend met een bevel om uiterlijk op 21.11.2010 het grondgebied te verlaten”. Op grond van deze vaststellingen kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig afwijken van de termijn uit artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet en verzoekster op grond van artikel 74/14, §3, 4° een termijn voor vrijwillig vertrek ontzeggen. De Raad merkt op dat verzoekster de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in haar vijfde en zesde middel koppelt aan de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden en die hierboven reeds uitvoerig werden besproken. Verzoekster kan echter niet worden gevolgd waar zij beweert dat de beslissing om geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek te koppelen aan de verwijderingsmaatregel niet zou voldoen aan de formele motiveringsplicht.

3.3.2.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 6 en 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest. De bestreden beslissing maakt evenmin een schending uit van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn of van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 8, 74/13 en 74/14, §3, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.

Verzoekster verwijst hiervoor naar haar gezins- en privéleven, zoals uiteengezet in het feitenrelaas. Verzoekster en haar partner wonen samen sinds juni 2014 en hebben een relatie sinds eind april 2013. Bovendien heeft de verwijdering van verzoekster van het grondgebied als consequentie dat zij niet meer in persoon aanwezig kan zijn op de zitting van de Familierechtbank.

De verzoekende partij brengt daarom middels huidig verzoekschrift een ernstig middel voor, gebaseerd op artikel 6 en 8 EVRM, artikel 7 Handvest, artikel 5 Terugkeerrichtlijn (infra, nr. 9: middelen). De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting aldaar.

Gelet op artikel 39/82, § 2 Vreemdelingenwet dient hierom een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te worden weerhouden.”

3.4.2.2. In wezen stelt verzoekster dat haar hangende procedure bij de familierechtbank zou worden belemmerd door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit niets blijkt echter dat de verplichte persoonlijke verschijning van verzoekster vereist zou zijn voor de zitting van de Familierechtbank op 15 februari 2016. De Raad herhaalt op dat de vorderingen die betrekking hebben op de weigering van wettelijke samenwoning zoals bedoeld in artikel 1476^{quater}, vijfde lid, van het Burgerlijk Wetboek, niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. De belangen van verzoekster worden dus niet in het minst geschaad doordat zij niet aanwezig zal zijn bij de procedure voor de familierechtbank. Verzoeker kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel putten.

3.4.2.3. Verzoekster verwijst voor het overige naar de uiteenzetting van haar middelen, waarbij de schending van een aantal hogere rechtsnormen werd aangevoerd. Aangezien deze middelen ongegrond werden bevonden is er in casu geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven beschreven (zie punt 3.4.1).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

F. TAMBORIJN